

Nok forbudt, men –

■ I Psykolog Nyt 3/2010, s. 11, læste jeg i en kort notits med titlen ”Nok forbudt, men –”, at Dansk Psykolog Forening har stillet krav til justitsministeren og Folketingets Retsudvalg om, at tegnede, malede og andre ikke-fotografiske børnepornografiske billeder forbydes. Begrundelsen for ønsket om denne indskrænkelse af ytringsfriheden er ”at beskytte børnene mod seksuelle overgreb”. Psykologforeningen må altså mene, at man bliver pædofil af at se børnepornografiske billeder. Dette ville svare til at mene, at man bliver morder af at læse kriminalromaner.

Jeg er helt klar over, hvilke personligheds-mæssige skader ofre for pædofile er udsat for og er derfor glad for, at vi har en seksuel lavalder, der beskytter børn mod pædofile. Af samme grund er jeg enig i, at man, på trods af at pornografi i skrift og billeder generelt er omfattet af trykkefriheden, er nødt til at forbyde pornografiske fotografier af børn. Begrundelsen for dette forbud er nemlig, at man ikke kan fremstille sådanne fotografier, uden at levende børn udsættes for pædofile overgreb. Dette argument kan imidlertid ikke bruges til at kræve et forbud mod børnepornografiske billeder, hvis fremstilling ikke har medført, at levende børn er blevet udsat for seksuelle overgreb.

Jeg har gennem 30 år fulgt med i litteraturen om seksuelle afvigelse og har endnu aldrig set dokumentation for det synspunkt, at man skulle blive seksuelt afvigende af at se billeder med seksuelt afvigende indhold. Jeg har derimod set en del videnskabelig litteratur, der argumenterer for, at seksuelle afvigelser har en langt mere kompliceret udviklingshistorie. Ifølge den amerikanske psykiatriske diagnostiske manual DSM-4-TR er seksuelt afvigende personer i mange tilfælde personlighedsforstyrrede, hvilket svarer til min erfaring. DSM-4-TR anfører psykosocialt stress som den faktor, der udløser

den enkelte seksuelt afvigende episode hos sådanne personer.Psykoanalytiker og psykiateren Robert R. Stoller, der regnes som en af vor tids største eksperter på området, argumenterer i sin bog, ”Perversion – the Erotic Form of Hatred”, for, at narcissistisk krænkelse er den udløsende faktor. Der findes andre anerkendte teorier på feltet, fx er der empirisk belæg for at mene, at en hel del pædofile selv har været udsat for pædofile overgreb som børn.

Et af argumenterne mod frigivelsen af billedpornografi i Danmark i 1969 var en bekymring for, at den ville medføre flere seksualforbrydelser. Den danske psykolog Berl Kutchinsky (1935-95), der var ansat ved Københavns Universitets Kriminalistiske Institut, lavede dog i 1970'erne flere internationalt anerkendte undersøgelser af sammenhængen mellem pornografiens frigivelse og forekomsten af seksualforbrydelser og dokumenterede en nedgang i sædelighedskriminaliteten i Danmark efter pornografiens frigivelse. Disse undersøgelser tyder snarere på, at pornografi kan give seksuelt afvigende personer mulighed for at få afløb for kriminelle tilbøjeligheder gennem onani stimuleret af fantasimateriale – og dermed hindre seksualforbrydelser – end på, at pornografi tilskynder til seksualforbrydelser.

Hvis der eksisterer videnskabelig dokumentation for, at man gennem forbud mod ikke-fotografiske børnepornografiske billeder kan nedbringe mængden af pædofile overgreb og herved beskytte børn mod disse, trækker jeg straks min kritik tilbage. I så fald ville jeg finde det relevant, om dokumentationen kunne omtales i Psykolog Nyt.

Hvis der derimod ikke eksisterer sådan dokumentation, må Psykologforeningens henvendelse til lovgiverne forstås som byggende på moralske og ikke på videnskabelige præmisser. Iføl-

ge vore etiske principper arbejder psykologer med udgangspunkt i faglig viden, der er baseret på forskning og underbygget erfaring. Psykologers faglighed nyder en vis anseelse i offentligheden og skulle gerne vedblive hermed. Hvis Psykologforeningen bruger denne anerkendelse til at forsøge at ophæve moralsk baserede synspunkter til lov, så undergraver foreningen den respekt, som psykologers faglighed er omgærdet med.

Jeg kunne godt tænke mig at kende Psykologforeningens procedurer ved henvendelser til lovgiverne: Benytter bestyrelsen sig af rådgivning fra medlemmer med særlig forstand på området? Og er en sådan sag ikke vigtig nok til, at vi må se henvendelsens fulde ordlyd gengivet i Psykolog Nyt?

Talli Ungar Felding

Kommentar:

■ Tak for debatindlægget. For at tage det sidste først så er omtalen om sagen i Psykolog Nyt ganske kort, da foreningens brev til Justitsministeren og Folketingets Retsudvalg kan læses i sin fulde længde på vores hjemmeside www.dp.dk ligesom andre breve og hørings svar. Vælg eksempelvis Presse > Hørings svar, og foreningens hørings svar, breve mv. kan læses.

Sagen er, at jeg finder det uforvarsomt, at det har vist sig lovligt at fremstille og distribuere mere eller mindre virkelighedstro animerede billeder af børn, der udsættes for seksuelle overgreb og tortur. Jeg blev opmærksom på denne lovlighed den 15. januar 2010 gennem medierne, og derfor foranstaltede jeg, at foreningen skrev til ministeren for hurtigst muligt at få hullet i loven lukket. Og det er naturligvis først og fremmest af hensyn til børnene og for at medvirke til at få nedbragt antallet af seksuelle krænkelse og overgreb

på børn. Desuden er lovgivning i et demokratisk land som Danmark en del af de signaler, vi som samfund sender til børnene og borgerne i almindelighed. Efter at forældrenes revselsesret blev afskaffet, har det vist sig, at børn henvender sig til eksempelvis pædagoger, lærere, socialforvaltningen, fordi de er udsat for vold og nu ved, det er forbudt.

Med hensyn til den videnskabelige tilgang kan man fx se, at forskere ved Rigshospitalets Sexologiske Klinik peger på, at forskning i krænkeradfærd viser, at brugen af børneporno kan fungere som en slags glidebane hen mod, at de pædofile begår reelle overgreb. Animeret børneporno kan ifølge

Sexologisk Klinik have nøjagtig samme effekt på potentielle krænkere som den filmede børneporno, og når de pædofile opdager, at andre har samme fantasier om børn, er det især det fællesskab, der kan skubbe potentielle krænkere tættere på reelle overgreb.

Det glæder mig, at vi har fået en henvendelse fra et af de større folketingspartier allerede i begyndelsen af februar 2010, hvoraf det fremgår, at der vil blive fremsat forslag til folketingsbeslutning om at lukke hullet i loven som foreslået i vores henvendelse.

Vi har skrevet, at hvis der er behov for en undersøgelse af, hvor grænsen bør gå, stiller Dansk Psykolog Forening sig gerne til rådighed med hensyn til at

finde frem til psykologer med særlig specialviden inden for området, der kan bidrage til en eventuel undersøgelse.

Det Social- og Sundhedspolitiske Udvalg har vægtet, at relevant materiale fra udvalgets arbejde hurtigt er at finde på foreningens hjemmeside. Jeg ved, at foreningens hjemmesidefolk arbejder på at gøre det lettere at finde. Jeg beklager, at det har været vanskeligt at finde. Hvis medlemmer efter at have læst den fulde ordlyd har kommentarer, kan det fremsendes til Social- og Sundhedspolitisk Udvalg, som vil lade det indgå i det videre arbejde.

Ditte Söderhamn, medlem af bestyrelsen, formand for Social- og Sundhedspolitisk Udvalg